

slaget fremhævede kun den Omstændighed, om Hjælpen maatte betragtes som midlertidig eller ikke, men overlod i Øvrigt til Afgjørelse i de enkelte Tilfælde, hvorvidt Hjælpen virkelig var midlertidig. Men dermed sandt det ærede Udvalg sig ikke tilfredsstillet. Jeg skal erindre om, at Udvalget selv i sine Motiver har bemærket, at det ikke er klart, hvad der er fast, og hvad der er midlertidigt, og at Udvalget derfor maatte anse det for nødvendigt at betegne dette med Skarphed og Klarhed. Deri er jeg fuldkommen enig med det ærede Udvalg, og altsaa skulle vi, da Endringsforslaget under Nr. 7 henviser til § 52, med den største Skarphed og Klarhed udfinde, hvad der forståas ved fast Fattigunderstøttelse. Udvalget siger selv, og det fremgaar jo ogsaa af Paragrafen, som den er affattet, at for det Første undtages derfra Sygehjælp, men dernæst undtages saadan Understøttelse, som kun kan anses for forbigaaende, saaledes at den forventes tilbagebetalt inden lang Tid; og dertil søies den Forklaring, at en Understøttelse betragtes som midlertidig, naar den bliver tilbagebetalt inden 6 Maaneder efter Modtagelsen, selv om ny Hjælp senere forlanges. Derefter maa Reglen altsaa være den, at enhver Understøttelse, der kun er ydet en Person een Gang, aldrig kan betragtes som fast Understøttelse. Der udfordres ikke alene, at der skal være hængaet en Tid af 6 Maaneder, uden at Tilbagebetaling har fundet Sted, men tillige, at Bedkommende skal have forlangt Understøttelse paany. Dette er de to Momenter, der betinge fast Understøttelse. En Person kan i Løbet af 5 Maaneder faae lige saa megen Understøttelse, det skal være, og denne betragtes ikke som fast, men kommer han efter 6 Maaneders Forløb og forlanger Understøttelse een Gang til, saa er det fast Understøttelse. Det er ikke vanskeligt at paavise det Kuriose deri. Naar en Person i 5 Maaneder i Dpholds kommunen indsættes i Fattighuset og kommer ud igjen og ikke mere forlanger Hjælp, saa er det ikke fast Understøttelse, der er ydet ham, og altsaa afbrydes hans Forsørgelsesrets Erhvervelse i Dpholds kommunen ikke derved. Jaar han derimod i Januari Maaned en Understøttelse af 5 Rd. og i August Maaned igjen en Understøttelse af 5 Rd., saa er Forsørgelsesretten i Dpholds kommunen afbrudt, thi saa er det fast Understøttelse, han har faaet. Det er jo ganske naturligt at opstille saadanne Sondringer, men det vil efter min Mening ikke have saa meget at betyde, saalænge der kun var Spørgsmaal om Netten for Dpholds kommunerne til efter § 52 at hjemfende den Bedkommende, thi det interesserer ikke Kommunen som Kommune saa meget, men det er kun af væsentlig Interesse med Hensyn til de Leevende selv. Derimod har Sagen et ganske andet Udsæende, naar vi her i § 18 ville opstille det samme Princip og sige ogsaa i Almindelighed, at Forsørgelsesrettens Erhvervelse ikke afbry-

des ved den giorte Fattigunderstøttelse, naar denne ikke er fast. Man forlader herved den fornuftige og naturlige Regel, vi hidtil have haadt, og som ogsaa er bevaret af Udvalget ved 2den Behandling, at enhver Hjælp, der er ydet, og som er af den Beskaffenhed, at den kan fordres refunderet af Forsørgelseskommunen, afbryder Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Som jeg sagde, er det ganske naturligt, at Hjælp, modtagen igjennem 6 Maaneder, ikke skal afbryde Forsørgelsesrettens Erhvervelse. Det synes i høi Grad stødende for den naturlige Følelse, at naar en Person bliver indlagt i et Fattighus i Dpholds kommunen, navnlig i Vintermaanederne, naar han ikke kan erhverve sig selv Underholdning, selvfølgelig imod Regres til Forsørgelseskommunen, skal en saadan i længere Tid ydet Hjælp ikke have nogenformelst Indflydelse paa at afbryde Forsørgelsesrettens Erhvervelse i Dpholds kommunen. Følgen vil jo naturligvis være den, som desværre vil medføres af hele dette Lovforslag, at det gaar ud over en vis Klasse af Kommunen, navnlig dem, hvortil Arbeidskræfterne strømmer. Arbeidskræfterne kunne strømme til, og saadanne Personer kunne stadig faae Hjælp, naar de paa en vis Tid af Aaret ikke kunne erhverve sig selv det Fornødne, men Forsørgelsesretten afbrydes ikke derved. Det forekommer mig ikke at være nogen heldig Ordning. Jeg vilde langt have foretrukket, at Udvalget var blevet staaende ved § 18, som der er. Rent bortset fra det Unaturlige, der ligger i, at en langvarig Fattigunderstøttelse ikke afbryder Forsørgelsesrettens Erhvervelse, ser jeg ikke rettere, end at naar den ærede Ordfører sagde, at Grunden til den foreslaaede Forandring var den at imødegaa de Misbrug, der nu kunne finde Sted ved at paanøde en Ertrængende i Dpholds kommunen er Hjælp, dette kan være meget respektabelt, men at vi komme til den modsatte Yderlighed, ved hvad der er foreslaaet af Udvalget. Efter min Mening daabner denne Bestemmelse, at Fattigunderstøttelsen skal være fast, for at tillægges Virkning, den skjønneste Leilighed for hele den kommunale Diftighed. Det er jo klart, at hvor der er saa mange Betingelser, der skulle være tilfede, for at en Understøttelse kan kaldes fast, vil der blive en Veddekamp mellem Dpholds kommunen og Forsørgelseskommunen om, at faae Hjælpen betraget henholdsvis som fast for Forsørgelseskommunens Bedkommende eller som ikke fast for Dpholds kommunens Bedkommende, og det er jo Noget, der kan ske paa uendelig mange Maader. Det maa erindres, at der ikke alene er Tale om, at Hjælpen skal gjentages, men den skal gjentages, uden at den tidligere Hjælp er tilbagebetalt. Der er jo et Moment, der kan benyttes af Diftigheden, nemlig Spørgsmaalet om Tilbagebetaling, vel at mærke om en Tilbagebetaling, der sker ikke til Dpholds kommunen, men til Forsørgelseskommunen, fordi efter Lovens øvrige Bestemmelser Dpholds kommunen pliktselig skal søge sit Udslag re-